

Seal satis ta issase kassi Gintsi Pohla:maale Messifäppa karrole sõnumid wima, pallus karro Tallinna tulla ja lubbas tedda kuuningaks tõsta. Kui waña Messifäp sõbra kirja oli luggenud, läks teña südda wägga rõemsaks, ja tõrkumata ning julgest tõttas teña Tallinna, kus miño issa tedda sure illoga wasto wöttis, filmapilgul Kriimsilm issanda hundile ja targa Irmabbeme määrale kaarnaga sõnumid läkitas ja neid ruttust nõu piddamisele senna kutsus; wies salla nõumees oli wennike Gints. Üks weike küllake, pennikormad kaks lõune pool illemiste järwe, wallitseti kottotullemise paigaks. Seal istusid pikkal pimedal ööl meie nõumehhed ühhe wabbatmehhe urtsikus, ei mõttelnud Suñjala peale, waid kurrat ja miño issa rahhapung lihhotasid nende süddamed kurja tööle. Wõeti siis ühhelmeel nõuks: meie armolikko kuuninga issandat tappa! Messifäppa kuuningaks üllendada, aujärje peale tõsta, kuldkroniga ehitada ja meie Ma kuuningaks arwalikkult kulutada. Selle peale wandusid wiekeste kindlat wannet. Kui legi waña kuuninga sõbradest wasto piddi tõrkuma, sedda lubbati libbeda keele ehk rahhaga leppitada, ehk kui need kaks ei aita sõawäega ärrapelletada. Miña juhtusin koggemata sallaasja kuulda sama. Irmabbe oli Merjama ladal pääd wärsitanud ja se läbbi rohke juttuliseks läinud, kus tormlase kombel naisele sallaasja lobbises; pärast kinnitas mehhike kõrwast naisele, suud kinni sul-

guda, ja mõtles sellega õña ruñalust kahhantada. Teña naine juhtus pühapäwal kirriko teel miño waña moriga kofko, nemad affasid maggusast juttu westma, essiteks lastest, nabri naise tannodest ja muust tühjast asjast, agga lodud naiserahwa kombe järrel: enne kui jännes kolmkord aewastand — oli sallaasfi miño naise kõrwus. Kül piddi temma pärast sedda Irmabbeme eidele pühha kolmekuuningade nimel, enda au ning truuse, ihho ning inge peale tõutama sallaasja kinni piddada; agga nisama pikalt kui Irmabbeme emand keelt oskas kaitseba, seisis jut miño naisokese suus warjul. Kõddo tulles räkis ta mulle asja põhjani wälja, andis pealegi mõnne tunnistähhe, mis sallaasja piddi arwaldama. Miña affasin asja süggawast läbbi mõtlema, kohhe tulli mulle ennemuistene konnade krotsomine meele, mis wiinak waña issa kõrwa taewa tungis. Konnad tahtsid kuuningat sada ja waljo sundmise al ellada, kellel tännini lubba olnud iggas weeloigus passita likuda ja kuddo tehha. Waña:issa wiskas essiteks naero pärast palko neile jõkke, ja kui konnad selle maggawa kuuningaga rahhul ei olnud, seadis waña:issa tonekurge neile kuuningaks, kes neid nüüd taggatusab ning kurnab, sja kuskil rahho ei anna. Armetomal kombel wallitseb tonekurg nende ülle; kül ohhiwad nüüd ruñalad õña kaebamise krotsomist, agga mis ohkimine enam aitab: kuuninga pit nok on näppistaja."